

“ครอบครัว 50 ปี”

อจ.ธงชัย ประดับชนานุรัตน์

คิดเฉียบ

ยิ่งครอบครัวหย่าร้างเพิ่มขึ้นมากเท่าไร ศิษยาภิบาลก็ยิ่งจำเป็นต้องหาหนทางสอน หรือแนะนำ กลวิธีในการพวงครอบครัวให้อยู่รอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่คู่นั้นทุกคู่

หลายปีก่อน เคนนิส คูย์ ศิษยาภิบาลของคริสตจักร เพรสที คริสเตียนในเวล, ออริกอน สหรัฐอเมริกา มอบหมายการบ้านพิเศษ ให้แก่ผู้ที่มารับคำปรึกษา ก่อนแต่งงาน ไปสัมภาษณ์คนที่ แต่งงานมาแล้ว 50 ปี

“ผมขอให้เจ้าสาวแต่ละคน คุยกับผู้อาวุโสที่เป็นภรรยา และเจ้าบ่าวไปสนทนากับผู้อาวุโสที่เป็น เจ้าบ่าว” ศิษยาภิบาลคูย์ กล่าวขึ้นพร้อมกับให้คำถามต่อไปนี้ เป็นแนวทาง

- อะไรเป็นปัจจัยที่ทำให้ชีวิตสมรสของท่านอยู่รอดมาได้ยาวนานปานนี้?
- ท่านได้ทำอะไรบ้าง เป็นส่วนตัว (ฝ่ายของท่าน) ที่ช่วยทำให้ชีวิตสมรสอยู่ยืดยาวมาได้
- ท่านจัดการกับปัญหายุ่งยากในชีวิตแต่งงานของท่านอย่างไรบ้าง?
- ท่านได้ทำอะไรบ้าง เมื่อชีวิตสมรสเริ่มยากลำบากมากขึ้นเรื่อย ๆ?
- เมื่อท่านมองย้อนหลังกลับไป 50 ปีที่ผ่านมา เวลาใดเป็นเวลาที่ยากลำบากที่สุด?
- มีคำแนะนำอะไร ที่ท่านสามารถให้กับคนอื่นอย่าง ผม/หนู ได้?

“แทบทุก ๆ คู่นุ่มสาวจะรู้สึกกลัวจนแทบตาย เมื่อได้รับมอบหมายให้ไปสัมภาษณ์ดังที่กล่าว มา” ...ศิษยาภิบาลคูย์ กล่าวขึ้น

“พวกเขาไม่เคยไปสัมภาษณ์ใครเช่นนั้นมาก่อน แต่เมื่อพวกเขากลับมาล้วนแต่ตื่นเต็นเป็นอย่างมาก ยิ่ง เพราะสำหรับพวกเขาจำนวนไม่น้อย นี่นับเป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้ศึกษาแบบแผนที่ดีของการ สมรส...

“พวกเขาจบลงที่คำถามมากมายเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่อง

เงิน

พวกผู้อาวุโสเหล่านี้ มีคำแนะนำดี ๆ ที่จะกล่าวถึงในหัวข้อนี้ พวกผู้มารับคำปรึกษาหลายคน ถึงกับกลับไปเยี่ยมผู้อาวุโสเหล่านั้นอีกครั้งเป็นส่วนตัว เป็นครั้งที่สองก็มี”

ศิษยาภิบาลคุย ขึ้นกรานในเรื่องคุณสมบัติของผู้ให้คำปรึกษาว่า ต้องเป็นผู้ที่แต่งงานมาแล้ว 50 ปี หรือมากกว่า แม้ว่าสิ่งนี้จะหมายถึงการต้องส่งแต่ละคู่รักให้ไปยังตำบลอื่นข้างเคียงก็ตาม...คำปรึกษาอาจจะมาจากผู้อาวุโสที่เป็นภรรยา และผู้อาวุโสที่เป็นสามีโดยที่ทั้ง 2 ไม่จำเป็นต้องเป็นสามีหรือภรรยากัน แต่ทั้ง 2 ต้องยังคงแต่งงานอยู่ และดูเหมือนว่าพวกเขาสนุกสนานกับการสัมภาษณ์กันอย่างละเอียดถี่ถ้วน

“บางคนถึงกับโทรมาขอบคุณผมสำหรับโอกาสเหล่านั้น” ศิษยาภิบาลคุย กล่าวขึ้น

“ผมได้พบว่า คู่หนุ่มสาวหลายคู่ที่พยายามแสวงหาคำตอบ มักจบลงที่การสนทนากับคู่หนุ่มสาวอื่นที่เหมือนกับพวกเขา ซึ่งก็นับว่าเป็นเรื่องที่ดี (กว่าเดิม)!”

(Learning from the Pros, Fresh Ideas for Discipleship & Nurture, Word Books < WACO, 1984 pp. 134-135)

คิดซ้ำ

สิ่งที่ศิษยาภิบาลเดนนิส กระทำนับว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจ เป็นความจริงที่ว่าใครจะรู้เรื่องชีวิตแต่งงานได้ดี เท่ากับคนที่ได้ผ่านชีวิตสมรสมาแล้วถึง 50 ปี ไม่ว่าจะทั้งคู่จะทำถูก หรือทำผิดพลาดเวลาดังกล่าว แต่ประสบการณ์ 50 ปีนั้น นับว่าเป็นครูที่ดีที่สุด ดังนั้นคำแนะนำของคนเหล่านี้จึงคู่ควรที่จะรับฟัง!

อย่างไรก็ตาม ในวงการคริสเตียนไทย จะหาคู่คริสเตียนที่แต่งงานกันมาแล้ว 50 ปี ที่พร้อมจะให้สัมภาษณ์คงจะไม่มีมากนัก หรือคงจะหายากพอๆ

สำหรับคริสตจักรไทย อาจจะต้องขอลดเงื่อนไขของศิษยาภิบาลเดนนิส คุย ลงเหลือ 20-30 ปี ก็น่าจะพอแล้ว หรือคุณคิดว่าไง?

ใช่! คู่ที่แต่งงานกันมา 20-30 ปี แล้วหย่าก็มีไม่น้อย ส่วนที่หย่าหลังจากแต่งงานกันมา 50 ปี ไม่น่าจะมี

ดังนั้น คู่ 50 ปี ย่อมมั่นคงกว่าคู่ 20-30 ปีแน่นอน

อย่างไรก็ตามเมื่อหาคู่ 50 ปี ไม่น่าจะมี ก็ขอให้เราลองเอาแนวคิดของอาจารย์เดนนิส คุย มาดัดแปลงใช้โดยลดข้อเรียกร้องให้น้อยลงอีกสักนิดก็คงจะดี

หวังว่าคริสตจักรของคุณ จะลองเปิดหลักสูตรการให้คำปรึกษาก่อนแต่งงานแก่คู่บ่าวสาวทั้งหลาย โดยทำตามแนวทางของอาจารย์คุย เบื้องต้น

ผมเชื่อว่าคำแนะนำต่าง ๆ ที่คู่สมรสเหล่านี้จะได้รับ จะเป็นประโยชน์อย่างมหาศาลต่อชีวิตครอบครัวของพวกเขา...และผมก็ยังเชื่ออีกว่า ลักษณะสำคัญของครอบครัวคริสเตียนที่ผู้อาวุโสเหล่านี้จะให้ป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตคู่ที่มีสุข น่าจะมีส่วนประกอบสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้ป็นสำคัญ ซึ่งผม

จะขออนุญาตเล่นตัวอักษร ที่ผมนั่งคิดไตร่ตรองขึ้นมาเอง โดยใช้คำภาษาอังกฤษนำหน้าส่วนประกอบแต่ละอย่างและเมื่อเอาตัวอักษรแรกของแต่ละคำมาเรียงกันจะได้เป็นคำภาษาอังกฤษว่า “FAMILY” (ที่แปลว่า “ครอบครัว”) ซึ่งมีสาระดังต่อไปนี้

F-FAITH = “ความเชื่อร่วมกัน”

ถ้าคู่สมรสใดคิดจะอยู่ร่วมกันได้ยาวนานถึง 50 ปีอย่างมีความสุข โดยมีความเชื่อ (ทางศาสนา) ต่างกัน คงจะเป็นการฝันที่ยากที่จะเป็นจริง นอกจากว่าทั้ง 2 คน ไม่ได้จริงจัง หรือใส่ใจในสิ่งที่ตนเชื่อถือเลย

อย่างไรก็ดี คำเตือนเรื่อง “อย่าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ” (2 โครินธ์ 6:14) ยังคงสร้างความอึดอัดให้กับหนุ่มสาวจำนวนไม่น้อย

แต่ถ้าคิดจะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า คุณจะไม่ฟัง หรือส่งเสริมผู้อื่นให้ไม่ฟังพระวาจาของพระเจ้าในเรื่องดังกล่าว ก็คงจะไม่ใช่สิ่งที่ฉลาดนัก

จริงไหม?

ดังนั้น ส่วนประกอบสำคัญประการแรกของครอบครัวที่เป็นสุขแบบยาวนานคือ การมีความเชื่อร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า!

A-ACCEPTANCE = “การยอมรับซึ่งกันและกัน”

เช่นเดียวกัน ถ้าคิดจะอยู่ร่วมกันยาวนานมาถึง 30-50 ปี โดยไม่ยอมรับซึ่งกันและกัน หรือยอมรับตัวเองแล้วจะมีความสุขได้อย่างไร?

การยอมรับซึ่งกันและกันอย่างไม่มีเงื่อนไข จะทำให้แต่ละฝ่ายกล้าเปิดอกเปิดใจ และ เปิดความคิด ที่อยู่ลึก ๆ แก่กันและกัน โดยเปิดเผย โดยไม่ต้องกลัวจะถูกอีกฝ่ายปฏิเสธ!

และนี่คือ ส่วนประกอบอีกข้อหนึ่งของการอยู่กินด้วยกันอย่างมีความสุข และยาวนาน

M-MUTUAL UNDERSTANDING = “ความเข้าใจซึ่งกันและกัน”

อาจารย์เปาโลเห็นว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญสำหรับความสัมพันธ์ระหว่างสามี และภรรยา นั่นคือการอยู่ร่วมกันด้วยความเข้าใจในกันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสามีที่มักจะไม่ค่อยเข้าใจภรรยา

จึงกล่าวแนะนำไว้ว่า... “ท่านทั้งหลายที่เป็นสามีก็เช่นกัน จงอยู่กินกับภรรยาด้วยความเข้าใจในเธอ จงให้เกียรติแก่ภรรยา เพราะเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า เพราะท่านทั้งสองได้รับชีวิตอันเป็นพระคุณเป็นมรดก เพื่อว่าคำอธิษฐานของท่านจะไม่มีอุปสรรคขัดขวาง” (1 เปโตร 3:7)

กล่าวคือ สามีมักขาดความไวต่อความรู้สึก จึงมักจะขาดความเห็นอกเห็นใจภรรยา ไม่ค่อยยอมรับฟังความคิดเห็นของเธอ เพิกเฉยต่อปัญหา และภาวะที่เธอแบกอยู่ หรือความต้องการที่เธอปรารถนา

บางทีไม่เพียงแต่ไม่ปกป้องเธอแต่ยังซ้ำเติม หรือปล่อยให้คนอื่น (รวมทั้งลูก ๆ) ปฏิบัติต่อเธออย่างปราศจากความนับถือ ถ้าเป็นอย่างนี้ อย่าพูดถึงการอยู่ด้วยกัน 50 ปีเลย ผมว่า 5 ปีก็ไปไม่รอดแล้วจริงไหม?

ดังนั้น นับแต่วันนี้ขอให้การเปลี่ยนแปลงที่ดีเกิดขึ้นที่ตัวของเราก่อน ให้เราเลิกวิจารณ์หรือพยายามเปลี่ยนอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งจะยิ่งก่อให้เกิดความไม่เข้าใจเพิ่มขึ้น แต่ให้เราพยายามฟังและรู้จักการ “เอาใจเขามาใส่ใจเรา” ให้เข้าใจว่าภรรยา หรือสามีของเราเขาอาจจะไม่สามารถทำ หรือเป็นอย่างที่เราคาดหวังได้ 100% และบางครั้งก็อาจผิดพลาดทำให้เราหงุดหงิดใจได้ซึ่งถือเป็นเรื่องค่อนข้างจะปกติ

การที่เราพยายามจะแก้ไขเขานั้นก็คืออยู่ แต่การที่เราจะหนุนใจเขา จะดีกว่าอย่างแน่นอน การเข้าใจซึ่งกันและกันนี้ จึงเป็นส่วนประกอบของชีวิตสมรสที่ยั่งยืนประการที่สาม...

I-INTERPERSONAL

COMMUNICATION = “การสื่อสารระหว่างกัน”

นอร์แมน ไรท์ ผู้เขียน หนังสือ “COMMUNICATION: Key to your Marriage” หรือที่แปลเป็นภาษาไทยว่า “สื่อสารประสานใจ” ได้ให้หลักปฏิบัติ 10 ประการที่จะช่วยให้คู่สมรสเห็นคุณค่าของกันและกันมากขึ้น

1. สร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยต่อการสื่อสาร
2. พยายามเข้าใจเขา ไม่ใช่ให้เขาเข้าใจเรา
3. อย่าเหมาเอาเองว่าคุณเข้าใจควรถามก่อน
4. ฟังให้ดี ๆ ก่อน อย่าเพิ่งขัดจังหวะ
5. อย่าจู้จี้จิบ่น
6. อย่าด่วนสรุปความ
7. คิดไม่ตรงกันได้ แต่พยายามกันไม่ได้
8. ฟังหวังในสิ่งที่เป็นไปได้ อย่ามัวคิดถึงแต่อดีต
9. อย่าปั้นแต่งคู่สมรสตามแบบฉบับของคุณ
10. จงอธิษฐานเผื่อกันและกัน

คิดว่า ถ้าครอบครัวของผู้ใด มีการสื่อสารกันแบบนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญประการที่สี่ในครอบครัว อีก 50 ปีต่อไป ก็คงยังพูดกันรู้เรื่องอยู่

L – LOVE = “ความรัก”

เรื่องนี้แทบไม่ต้องพูดถึงเลย ถ้าคนเราไม่ได้แต่งงานเพราะความรักกันหรือแต่งงานแล้วยังไม่รักกัน ก็บอกได้คำเดียวว่า “สิ้นหวัง”

อาจารย์เปาโล ก็ย้ำแล้วย้ำอีกในพระธรรมเอเฟซัสให้สามี รัก ภรรยาของตน (5: 25, 28, 23) และต้องรักเหมือนพระคริสต์ทรงรักคริสตจักรด้วย

รักแบบใด? รักแบบยอมสละตัวพระองค์เองให้คริสตจักร ถ้าครอบครัวใด สามีเห็นแก่ตัว จะเรียกร้องแต่ให้ภรรยายอมสละตัวแก่ตน โดยที่ตัวเองไม่เคยคิดแม้แต่ยอมสละตัวเพื่อข้างต้น ก็ว่าจะอยู่กับยาวนานอย่างมีความสุขถึง 50 ปี คงจะเป็นการฝันกลางวันโดยแท้!

อย่างไรก็ตาม เรื่อง “ความรัก” นี้ ย่อมไม่ใช่เรื่องที่คาดหวังเฉพาะฝ่ายชาย ให้รักฝ่ายหญิงเท่านั้น แต่ฝ่ายหญิงก็ต้อง “รัก” สามีด้วยใจจริงด้วยเหมือนกับที่เรียกร้องให้ฝ่ายหญิงยอมฟังสามี ฝ่ายสามีก็ควรจะยอมฟังภรรยาด้วยเช่นกัน! (เปรียบเทียบ เอเฟซัส 5:21)

ถ้าคุณอยากจะรู้ว่า ในครอบครัวมีความรักกันหรือไม่? ก็ลองถามตัวเองด้วยคำถามง่าย ๆ ดังนี้

1. เวลานั้นอดทนนาน และอดทนทุกอย่างต่อคู่ครอง หรือสมาชิกในบ้านของฉันหรือไม่?
2. ฉันกำลังกระทำการสิ่งที่มีคุณประโยชน์อะไรด้วยใจเมตตากรุณาให้แก่ใครในครอบครัวของฉันบ้าง?
3. ฉันอิจฉาภรรยา/สามี/ลูกของฉันหรือไม่?
4. ฉันกำลังหึงผยอง อดตัวงมใครในบ้านบ้างหรือไม่?
5. ฉันกำลังพุดจา หรือประพฤตินายาบายอะไรต่อสมาชิกในครอบครัวของฉันหรือไม่?
6. ฉันกำลังคิดเห็นแก่ตัวฝ่ายเดียวในเรื่องอะไรบ้าง?
7. ฉันเป็นคนช่างฉุนเฉียว และชอบจดจำความผิดของสมาชิกในครอบครัวหรือไม่?
8. ฉันปล่อยให้มีการประพฤติดีของคนในครอบครัว โดยไม่ยินดียินร้าย หรือสนับสนุนด้วยความยินดียินร้าย ฉันสนับสนุนให้คนในครอบครัวของฉันประพฤติในเรื่องอะไรบ้าง?
9. ฉันทนความผิดของคนอื่นในครอบครัวได้หรือไม่?
10. ฉันเชื่อในส่วนตัวของสมาชิกในบ้านของฉันอยู่เสมอหรือไม่?

และมีความหวังในตัวของเขาอยู่เสมอได้หรือไม่? (1 โครินธ์ 13:4-7)

ถ้าครอบครัวใดยึดหลัก 10 ข้อนี้ของอาจารย์เปาโล อย่างว่าแต่ 50 ปีเลยต่อให้ 100 ปี ก็อยู่ได้ถ้า
ไม่ตายเสียก่อน

ความรักจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของครอบครัวคริสตชนประการที่ห้า

Y – YOKE OF CHRIST = “การร่วมแบกแอกของพระคริสต์”

ครอบครัวของคริสตชนแตกต่างกับครอบครัวโดยทั่ว ๆ ไปก็คือ เราไม่ได้คิดเพียงแต่จะอยู่กัน
ในยึด และมีความสุขเท่านั้น แต่เราเป็นครอบครัวที่มี พันธกิจ ที่ได้รับมอบหมายจากพระเจ้าด้วย

ครอบครัวของเราเป็นตัวแทนหรือเอเยนต์พระคริสต์ในโลกนี้ มีหน้าที่สานต่อพันธกิจในการ
นำข่าวดีแห่งความรอด แจ้งให้ทุกคนทั้งในบ้านและนอกบ้านผ่านคำพูด และการกระทำที่ดีของเรา คุณ
เกลือ และแสงสว่างแห่งแผ่นดินโลก สิ่งนี้จึงเป็น แอกที่สมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งสามี
ภรรยาจะต้องร่วมกันแบก

อย่างไรก็ดี...พระเยซูคริสต์ทรงยืนยันว่า แอก ของพระองค์ นั้นพอเหมาะ (มัทธิว 11:28-30)

ดังนั้นอย่าให้ครอบครัวของเรา “สักรับพระคุณ” พระเจ้า (1 โครินธ์ 6:1) แต่ให้ปณิธานของ
เราไม่ด้อยกว่าที่โยชูวาเคยประกาศไว้ล่วงหน้า เมื่อหลายพันปีก่อนว่า

“แต่ส่วนข้าพเจ้า และครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะปรนนิบัติพระเจ้า” (โยชูวา 24:15)

ด้วยเหตุนี้ ส่วนประกอบสำคัญของครอบครัวคริสเตียน คือ...

“F-A-M-I-L-Y”

- ความเชื่อร่วมกัน (FAITH)
- การยอมรับซึ่งกันและกัน (ACCEPTANCE)
- ความเข้าใจซึ่งกันและกัน (MUTUAL UNDERSTANDING)
- การสื่อสารระหว่างกัน (INTERPERSONAL COMMUNICATION)
- ความรักซึ่งกันและกัน (LOVE)
- การร่วมแบกแอกของพระคริสต์ร่วมกัน (YOKE OF CHRIST)

ถ้าครอบครัวใดมีองค์ประกอบเหล่านี้อยู่ครบ ก็คงไม่ขัดเงิน หรืออึดอัดถ้าจะมีใครมาสัมภาษณ์
เรา เหมือนกับที่ศิษยาภิบาลเดนนิส คูย ส่งคู่มือหรือคู่มือที่กำลังจะแต่งงาน ไปสัมภาษณ์ผู้อาวุโสที่
แต่งงานมาแล้ว 50 ปี

ต่อให้เราแต่งงานกันเพียง 5 ปี ถ้าเรายังคงยึดมั่นอยู่ในองค์ประกอบสำคัญของครอบครัวคริส
เตียน ดังที่กล่าวมาแล้ว เราก็อาจจะมีอะไรแนะนำ หรือแบ่งปันแก่คู่บ่าวสาวทุกคู่ที่มาหาเรา เพื่อขอ

คำปรึกษาได้ และบางครั้งอาจจะให้ได้ดีกว่าคู่สมรสที่อยู่กันมา 50 ปี แต่ไม่มีส่วนประกอบของครอบครัว ดังที่ได้พรรณนาไว้ในข้างต้นนี้เลยก็เป็นได้!

วันนี้...ครอบครัวของคุณกำลังขาดส่วนประกอบสำคัญข้อใด?